

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

JACKIE BRAUN

Suvilioti varžovą

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 rugsejis – spalvis

Knygute.lt

Jackie Braun
(Džeké Braun)

SUVILIOTI VARŽOVA

Romanas

Versta iš Jackie Braun,
Falling For Her Rival, 2014
© Jackie Braun, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-956-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Surinkite sudedamąsias dalis.

Lara Danham truputį pasuko rozmarino šakelę ant skrudintos viščiuko krūtinėlės, įguldytos tarp rizoto ir smidrų galiukų. Atsitraukė žingsnelį atgal. Stovėdama šalia žurnalo *Namų virėjas* redaktorės ji įdėmiai nužiūrėjo stalą.

- Nežinau, - burbėjo. - Vis tiek neatrodo gerai.

Ir neskanu, - pagalvojo Lara, bet šią mintį pasilaikė sau. Dėdama į lėkštes nukniaukė gabaliuką. Ne tik darbo pobūdis lėmė, kad malonumo nepajuto: fotografuoti skirtas maistas paprastai lieka neiškepęs, kad išlaikytų drėgmę. Šį kartą ryžiams trūko prieskonių. Tiesą sakant, gerokai. Tačiau ji prikando liežuvį, nes taisyti receptus - ne jos reikalas.

Todėl pasakė:

- Kvadratinė lėkštė netinka.

Įtarė, kad taip siekta sukurti azijietišką atmosferą, kuri visiškai nederėjo prie Italijos įkvėpto patiekalo.

Lėkštę pasiūlė redaktorė, o Lara pritarė tik

dėl praktinių sumetimų. Iš bendravimo su įžeidžia pagyvenusia moteriške patirties žinojo, kad gerokai mažiau laiko prireikia jai parodyti, kas prie ko netinka, nei bandyti ginčytis.

Savaime suprantama, prieš pritardama redaktorė suniurzgėjo. Lara nuslopino triumfo šypsena ir pasisuko į jas lydėjusią studentę.

- Atnešk man didelę apvalią lėkštę plačiu apvadu. Ir nuimkime žvakes bei servetėlių žiedus. - Ir tuos buvo pasiūlusi redaktorė. - Sidabras pernelyg oficialu.

Po keturiasdešimt penkių minučių, kai maistas buvo atsargiai perdėtas į kitus indus ir stalias įgavo Larai patinkančią išvaizdą, fotografas pagaliau padarė nuotrauką. Ji bus ant spalio numerio viršelio - pamatys milijonai žmonių.

- Dar viena nuostabi nuotrauka, - postringavo redaktorė, kai fotografas susirinko įrangą ir Lara ketino eiti iš biuro. - Nereikėjo tau nieko siūlyti. Tavo sumanymai visada atrodo geriau. Niekas geriau už tave nesugeba patiekti maisto, taip žadinančio apetitą.

Lara klausydamasi komplimento tik linktelėjo. Toks jau maisto stilistės darbas, o Lara dirba puikiai. Tokia populiari ji tapo dėl dėmesio detalėms ir visą dešimt-metį kauptos patirties.

Gal dėl to taip skaudu, kad savo tėvui ji vis tiek liko visiškai nusivylimas. *Kas gali ruošti maistą – ruošia. Kas ne – užsiima jo puošimu*, – taip sako legendinis restoranų savininkas Klif-tonas Česterfildas.

Jis sumokėjo už Laros mokslą geriausioje šalies kulinarijos mokykloje, po to dvejiems metams išsiuntė į užsienį – mokytis virėjo meno subtilybių Toskanoje ir Prancūzijoje. Nuo tada, kai Lara buvo pakankamai didelė, kad galėtų ruošti miltų, sviesto ir pieno mišinį padažui, tėvas svajojo, kad dukra sektų jo pėdomis ir vieną dieną imtų vadovauti vienai jo pavarde turinčiai Niujorko virtuvei.

Ar reikia stebėtis, kad duktė ėmė nekęsti restorano? Kad nekentė tėvo, pasirinkusio darbą, o ne šeimą?

Kaip ir kiekvienas savimi pasitikintis dvidešimtmetis, Lara ėmė maištauti. Ir labai išraiškingai.

Sulaukusi trisdešimt trejų ji nenorėjo pripažinti, kad jaunystės maištas nuėjo per toli. Ji viešai šmeižė ir tėvą, ir jo restoraną, paskui ištekėjo už vienintelio maisto kritiko Manhata-ne, kuris išdrįso *Česterfildą* įvertinti ne itin palankiai.

Santuoka su Džefriu Danhamu išsilaikė ne ką ilgiau nei pirmo kurso kulinarijos studentų gaminama ryžių suflė – moteris atsipeikėjo. Tačiau žala buvo padaryta: tėvas atsisakė su ja kalbėtis.

Po šešerių metų Lara jau buvo pakankamai subrendusi ir protinga, kad pripažintų pati nukirtusi šaką, ant kurios sėdėjo. O didžiausia ironija, kad dabar ji jau troško atsisakyti maisto stilistės darbo ir siekti vyriausiojo virėjo karjeros. Norėjo, kad tėtukas jei ne žavėtųsi ja, tai bent gerbtų. Kad pasakytų: *Puikiai padaryta.*

Tačiau kai prieš metus nuėjo pas jį ieškodama darbo, jis tylą nutraukė tik akimirkai – atsisakė ją samdyti. Net pabandyti neleido. O kadangi Laros nesamdė tėvas, nepriims ir jokia kita save gerbianti miesto virtuvė. Tokia jau Kliftono Česterfildo galia ir reputacija.

Na, galų gale ji gavo progą tėvui parodyti esanti rimta vyriausioji virėja, ir neketino tos galimybės pražiuoti.

Nešina suvyniota nuotrauka ji išėjo į gatvę, tikėjosi pagauti taksi. Kai šitokios spūstys, vargu ar pasieks centrą anksčiau kaip pirmą valandą. Žinoma, papietauti jau nebus kada, bet skrandis iš nervų ir taip sukasi į mazgą –

tai ko čia skūstis?

Virš galvos grumdėsi plokšti baklažanų spalvos debesys. Kiekvieną akimirką dangus galėjo prasiverti liūtimi, o Lara net skėčio nepasidėmė. Stengėsi prasto oro blogu ženklų nelaikyti, bet jis tikrai sugadino šukuoseną: jos plaukai sunkiai laikosi sugarbanoti net tada, kai oras sausas. Dabar jie styrojo tiesūs – blizganti ruda užuolaida, nutysusi žemiau pečių. Dar nespėjusi pakelti rankos taksis ji jau susinervino dėl kirpčiukų, kuriuos gailėjosi nusi-kirpusi per paskutinį vizitą į kirpyklą.

Kai taksis po akimirkos sustojo, moteris puolė prie jo. Nutvėrė durelių rankeną tą pačią akimirką kaip ir kažkoks vyriškis. Jų pirštai susiglaudė, ir abu atšoko atgal.

– Ak! – aiktelėjo Lara ne tik todėl, kad įgijo konkurentą, bet labiausiai dėl to, kad jis buvo pribloškiamai patrauklus.

Daugelis vyrų gatvėje šiuo paros metu vilkėjo dalykinius kostiumus, nešiojosi lagaminėlius ir šūkavo paliepus į mobiliuosius telefonus, o šitas buvo apsitempęs išblukusiais džinsais ir vilkėjo lengvą vėjo neperpučiamą striukę. Trūko tik banglentės po pažastimi ir būtų galėjęs žingsniuoti Long Biču žvalgydamasis bangų. Veidas įdegęs. Plaukai smėlio spalvos su

saulės nubalintomis sruogelėmis. Ketvirčio colio šereliai temdė smakrą ir įrėmino nerūpestingą šypsenėlę, puikiai derančią prie ryškių pilkų akių.

- Akmuo, žirklys, popierius? - paklausė jis.

- Kodėl gi ne? - sutiko moteris tikėdamasi, kad lietus palūkęs, kol jie pažais.

- Tuomet sulig trim.

Ji užsimetė rankinę ant peties, kad ranka būtų laisva, ir linktelėjo.

- Vienas. Du. Trys, - abu sutartinai suskaičiavo mušdami kumščiais į delnus.

Jis ištiesė delną. Lara tuo metu vaidino kerpani dviem pirštais.

- Žirklys perkerpa popierių, - paaiškino, nors ir nebuvo reikalo.

Papurtęs galvą vyras tarė:

- Maniau, kad parodysi akmenį.

Hmm. Kaip tai suprasti?

- Atsiprašau, kad nuvyliau.

- Nepasakyčiau, kad esu nusivylęs.

Jis atidarė Larai automobilio dureles. Tačiau prieš uždarydamas pasilenkė. Veidas buvo pasikeitęs, spindėjo ryškios akys.

- Klausyk, jei jau atėmei taksi, gal galiu...

paprašyti paslaugos?

- Ko gero... - abejodama ištarė Lara.

Tai, ką ji juto, buvo ne nerimas. Panašiau į laukimą. Kaip vaikas per Kalėdas, susiruošęs išvynioti paskutinę dovaną po eglute.

Tačiau jis papurtė galvą.

- Nea. Pamiršk. Tai beprotybė.

Lara pamanė, kad tik pasigirdo. Vyras atsi-tiesė.

Ji timptelėjo jį atgal.

- Ne, iš tikrųjų. Prašyk. Galiu bent tiek.

Jis kiek padvejojo.

- Skubu į labai svarbų susitikimą. Jis daug nulems. Gyvenimas gali pasikeisti.

- Pokalbis dėl darbo?

- Taip. Pokalbis... tam tikra prasme.

Moteris supratingai linktelėjo. Kaip ir ji. Į po-kalbį tam tikra prasme.

- Tai kokia paslauga?

- Ar galėčiau?.. - jis pažvelgė į Laros lūpas. - Gauti bučinį sėkmei?

Kūnas sudilgčiojo, prašymas išsunkė iš plau-čių visą orą.

- Pliusas už kūrybiškumą. To niekada nebu-vau girdėjusi.

Vyras stipriai užsimerkė, atrodė ir susidrovėjęs, ir nepaprastai patenkintas.

- Taip. Apgailėtina. Pamiršk.

Jis vėl ėmė tiestis, po akimirkos uždarys durėles. Lara betiesiant ranką, o ji nuvažiuos. Sėkmei? Velniai nematė. Lara pagalvojo, kad ir jai truputis sėkmės praverstų. Juk nepažįstamojo bučinytis tikrai nepakenks, ar ne? Mieste, kuriame grumdosi daugiau kaip aštuoni milijonai žmonių, su šiuo vyru ji turbūt nebesusidurs. Taigi kol jis nespėjo dingti, o ir ji pati nepersigalvojo, ji sugriebė jį už striukės ir truktelėjo.

Lūpos susilietė. Jo buvo tvirtos, bet bučiavo švelniai. Lara manė, kad po bučinio jis tuojau atsitrauks. Misija baigta. Taip ir turėjo būti. Ji leisis į kelią. Tačiau vyras ištiesė ranką, suėmė jos žandikaulį. Nykščiu paglostė skruostą. Ilgi pirštai paniro plaukuose už ausies. Dvi padūmavusios akys užsimerkė, išsprūdo atodūsis. Švelnus kaip pūkas jo alsavimas paglostė veidą. Kai jo lūpos akimirką vėl prisilietė, Lara apsidžiaugė sėdėjusi, nes pasaulis gerokai pakrypo.

- Ei, vaikine. Lipi ar ne? - nekantriai paklausė taksistas.

Jo balsas netikėtai Laros viduje įsiplieskusią ugnį paveikė lyg šlapias skuduras. Vyras atsi-traukė ir sutrikęs nusišypsojo.

Ir ji taip jautėsi. Nebuvo pratusi viešai rodyti susižavėjimą.

- Ne. Dama taksi išlošė sąžiningai, - atsakė jis ir išsitiesė.

- Sėkmės, - palinkėjo Lara ir spustelėjo vyro pirštus.

- Ačiū. - Akimirką jis žiūrėjo į susipynusias rankas. - Žinai, manau, kad dabar jos man tik-rai užteks.

Tada jis užtrenkė dureles ir pabeldė į auto-mobilio stogą ta pačia ranka, kuria glostė jos skruostą. Kai taksi nuvažiavo, vyras nebesi-šypsojo. Tiesą sakant, įsmeigęs akis į šaligatvį jis purtė galvą. Bet atrodė ne pasipiktinęs, o sutrikęs, nors dangus prasivėrė ir motina gam-ta perliejo jį negailestingu lietaus šuoru.

Lara sunkiai sukaupė dėmesį. Nesileis blaš-koma karštų dar karštesnio nepažįstamojo lū-pų bučinio. Ji turi būti susikaupusi, bebaimė. Pažvelgė į save šoniniame veidrodėlyje. Buvo apsiblaususi, išraudusi ir šiek tiek apsvaigusi. Plaukai susivėlę, lūpų dažų nelikę. Tačiau dėl malonumo, nuo kurio lūpos pačios šypsojosi,

buvo verta susivelti.

Lara išsitraukė pudrinę ir likusį kelionės laiką išnaudojo makiažui taisyti. Ji retai dažydavosi, naudodavo tik lūpų blizgį, bet dabar tiek daug laiko praleido patalpose, kad būtinai reikėjo parausvinti skruostus. Antrą kartą blakstienas perbraukus tušu, akys nebeatrodė tokios pavargusios, nors praėjusią naktį miegojo prastai.

Nervai.

Šiandien svarbi diena. Šiandien ji pirmą kartą pažvelgs į žmones, kurie stovi tarp jos ir teisėtai jai priklausančios vietos Česterfildo virtuvėje.

Sėkmė.

Po skyrybų prieš dvejus metus Finas Vestbrukas patyrė visokiausių nesėkmių. Su kaupu. Štai ir dabar jis vėluodamas vejasi kartą per gyvenimą pasitaikančią progą, o dėl kvailo žaidimo prarado taksi. Vis dėlto, žiūrėdamas į nuvažiuojantį automobilį su jauna moterimi jame, skūstis negalėjo.

Ji ne iš tokių, dėl kurių visi vyrai pameta galvą, tuo labiau iš pirmo žvilgsnio. Jos išvaizda pernelyg kasdienė: mažutė, strazdanota noselė, lenkti, beveik po kirpčiukais pasislėpę ant-

akiai, plačiai įtupdytos žalios akys, geriau įsižiūrėjus matyti jas puošiantys auksiniai taškeliai.

Tačiau vos jų rankos susilietė, Finas pasijuto tarsi supančiotas šventinis kalakutas. Tą akimirką jis patyrė tai, ko moteriai seniai nebuvo jautęs: susižavėjimą. Tikrą, tarsi spyris į paširdžius – vyrui užgniaužė kvapą, o paskui jis karštai atsiduso.

Po velnių, jis nesijautė gerai. Per ilgai gyveno kaip miręs. O bučiny? Karštis tebesruvo gyslomis grasindamas jį sudeginti. Įsirėmęs rankomis į klubus jis sutrikęs purtė galvą.

Likimas, niekšas kaip ir visada, pasirinko puikią akimirką įspirti. Per visą žaidimą grasiņes lietus užtelėjo iš dangaus tarsi iš ugniagesių žarnos. Tačiau Finas tik šypsojosi. Gal turėtų net padėkoti už šalto vandens šuorą....